

NEM MIND GYÉMÁNT, AMI FÉNYLIK

ANDREW FUSEK
PETERS

DESKÁS
DETEKTÍVEK

ANDREW FUSEK PETERS
DESKÁS DETEKTÍVEK

**NEM MIND GYÉMÁNT,
AMI FÉNYLIK**

ANDREW FUSEK PETERS
DESZKÁS DETEKTÍVEK

**NEM MIND GYÉMÁNT,
AMI FÉNYLIK**

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Írta: Andrew Fusek Peters
A mű eredeti címe: The Skateboard Detectives
– Diamonds Are For Evil!

Milos Vainer emlékére köszönettel

Fordította: Robin Edina
A szöveget gondozta: Miklya Zsolt
A borítót tervezte: Balogh József

ISBN 978 963 245 316 3

Tízéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

magyar
nyomdaTermék
NYOMDA- ÉS PAPIRPARI SZÖVEG

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

1. REPÜLÉS SZÁRNYAK NÉLKÜL

Szeptember 29-e, szombat, hajnali 2.45 – a jelen

Break a lapos tető pereméig kúszott, hátracsapta a csuklyáját, és letekintett. A fickónak, akit figyelt, fekete puli-haja volt, és az arca fényléséből arra lehetett következtetni, hogy nagy barátja a magas zsírtartalmú ételeknek. Barna szemével idegesen pislogott körbe, mint aki rosszban sántikál.

Négy emelettel Break alatt a nappal aranyifjakkal és yuppie-kkal teli utca most csendes volt, a boltok rolói lehúzva, riasztók bekapcsolva. Csak egyetlen részeg zavarta az utcaképet, aki éppen most látta másodszor a vacsorára megevett rizottóját: csak most nem a tányéron volt, hanem a járdán. Miután eltámolygott, a banda akcióba léphetett.

– Ne is álmodjatok róla! – hőkölt vissza Break, aki irtózott a magasságtól.

– Mit parázol? – húzta össze nyúlánk testét Ben, hogy ne fázzon. – Már megcsináltad egyszer!

– Akkor a folyó volt alattam, és nem a járda! Ha leesem, csak kanállal szednek össze – tette le Break a deszkáját, majd a könyökén lévő vart kezdte el vakargatni. Volt már pár hajmeresztő ugrása, de ezzel a halálugrással nem tudott kibékülni. Legutóbb egy olyan nollie-t ugrott egy tizenkét fokos lépcső tetejéről, hogy majd’ megszólalt. Pattintott, húzott, és már repült is, aztán a végén egy tökéletes landolás. Ha két kerékkel ért volna földet, akkorát zakózott volna, mint egy ház. Sajnos előfordult már pár-szor. Break a baleseti törzsvendégei közé tartozott.

– Le lehet állni, skacok – fintorgott Charlie. – Inkább azt találjuk ki, hogyan jussunk át.

A tátongó mélységet az erős szél sem tette barátságosabbá, mely szénakazallá kuszálta hajukat, és por-szemekkel szórta teli szemüket és szájukat.

Vágyakozva nézték az utca túloldalán álló ház lapos tetejét, mely nagyjából tíz méterrel lehetett alattuk. Valahogy át kellett jutniuk. Az sem tette könnyebbé az ugrást, hogy eresze körül szögesdrót futott. Bár az utca itt volt a legkeskenyebb, még így is kengurunak kellett volna születniük, hogy átugorhassák.

– Én amondó vagyok, hogy adjuk fel, és viselked-jünk úgy, mint a többi korunkbéli, aki ilyenkor ül a számítógépe előtt, és valami lövöldözős játékkal üti el az időt – rezelt be San.

Ben felpattant, és rasztatincseit egy laza mozdulattal kisöpörte szeméből:

– Nyugi, kockafej! Nem neked kell ugrani. Azt hiszem, csak én vagyok legény a gáton, azaz ezen a tetőn – kezdett el hátrálni, lépéseit számolva. – Ha lenne elég időm felgyorsulni, akkor... – A tető túlsó széléhez érve előrehajolt, majd ruganyos léptekkel elstartolt. – Egy, kettő, három, négy... – de az ötödik lépésnél lefékezett. Nagyon meredek lesz, de talán menni fog.

– Oké, Charlie, kérem a kötelet!

Charlie kissé berzenkedett attól, hogy Ben csicskása legyen, de úgy döntött, inkább megy le kutyába, mint hogy neki kelljen ugornia.

– 8,1 milliméteres Top Gun, halálbiztos – nyújtotta át a kötél egyik végét, miután kibogozta, aztán a parabolaantennához sétált, és a zsinog másik végét jó pár tengerészcsomóval hozzárögzítette.

– Sok szerencsét – suttogta, és gondolatban megemelte nem létező kalapját Ben előtt.

Ben nekikezdett a bemelegítő gyakorlatoknak, de hirtelen ideges lett. Kinyújtóztatta térdében az inakat, néhányszor leguggolt, és a karjával körözött.

– A szabadfutó művészetének titka a hajlékonyság! – jelentette ki. – Figyeljete, és tanuljatek! Egy saut de détente, majd egy roulade épp megfelelő lesz.

– Bocs – vágott közbe Break, és az órájára mutatott. – Kértük talán, hogy előadást tarts nekünk? Lehetséges volna, hogy a nagy Ben berezelt?

Ben összevonta a szemöldökét. Breaknek igaza van, halálfélelem fogta el. Még egyszer hátralépett. A bemelegítésnek vége. Lehajolt, érezte, ahogy a szíve kétszeres sebességgel dörömböl, és a vér versenyt száguld az ereiben. Most már nincs visszaút. Alkarja köré tekerte a kötelet, és elrugaszkodott. Teljes összpontosítás! Négy lépés. De az ötödik számít csak igazán. Térde rugózott, és Ben a levegőbe szökkent.

Ha az utcán botorkáló fickó ekkor veszi a fáradságot, és felpillant, egy repülő fiút lát, s bizonyára megfordul a fejében, vajon nem ivott-e túl sokat.

Ben számára az idő mintha csigalassúsággal vánszorogott volna. Érezte, amint a város szennyes levegője légsavarként tekeredik a teste körül. Az alatta fekvő utca minden apró részletét tökéletesen ki tudta venni, minden lámpát és ékszerkirakatot, még a rágógumipiszok szétszórt, pattanásszerű pöttyeit is, amelytől a világ minden járdája szenvedett. Ezért a pillanatért élt, ez az érzés jelezte, hogy a madarak valami fantasztikus dologra jöttek rá. Egy töredék másodperc erejéig sikerült legyőznie a gravitációt.

Az ugrás pályája tökéletes volt. Nem is baj, különben az ütközés végzetes lett volna. Bennek annyi. Bár csak láthatta volna most az anyja! Vagy talán jobb, hogy mégsem.

Mindkét térdét felhúzta a tető közelében. A másodperc minden töredéke számított. Ha földet érése akár

csak egy kicsit is félrecsúszik, máris megtudhatja, milyen élmény, ha az ember lábszárcsontja kipattan a térdkalácsából. Nem volt érdemes most ezen törnie a fejét. A távolugrás egy dolog, a földet érés és a roulade – vagy gördülés – azonban már egészen más.

BUMM! Lába elsuhant a szögesdrót fölött, és nagy puffanással a tetőre dobbantott. A többévnnyi gyakorlatozás anyja edzőtermében és az utcán meghozta gyümölcsét: fejét behúзва teste ferdén megdőlt, és kerek labdává gömbölyödött össze. Ez az egyszzerű művelet tompította a becsapódást, miközben játszi könnyedséggel gördült végig az ólmozott felületen, s végül egyenesen állva fejezte be a mozdulatsort. A kötél végét még mindig a kezében tartotta. Igen! Igen! Igen!

Villámgyorsan megfordult, s hüvelykujját a magasba tartva intett a többieknek, rövid meghajlás kíséretében. Akciója jócskán lekörözné azt a sok pózoló amatőrt a YouTube oldalain. Tapsvihart érdemelt a mutatvány, de adott helyzetben ez nem tűnt valami jó ötletnek.

Most a kötelet kell valamihez hozzáerősítenie, úgy, hogy képes legyen megtartani egy ember testsúlyát. Egy vaskos villámhárító tökéletesen megteszi. Ráhurkolta, és tekercselni kezdte a laza kötelet, ami hamarosan megfeszült. Ben a tető széléhez rohant, s lenézett az utcára. Tiszta a levegő.

Mindeközben San kipakolta a hátizsákját, és három fémhurkot húzott elő belőle.

– Csatlakoztatható hurokvégek. Hát nekem annyi... mégis hogy bírná el a súlyomat ez a nyeszlett kis fémdarab? – San nem volt kimondottan kövér, de azért bizonyára testesebb, mint az előtte álló vézna tinilány.

– Ugyan, San, bízz már bennem! Négyéves korom óta foglalkozom ilyesmivel – mosolyodott el Charlie.

– Aha, de a lepukkant raktárban biztonsági hálókcal gyakorolt cirkuszi mutatványok most nem számítanak!

Charlie ekkorra már a kötélre erősített két hurkot, és felszerelte a hámokat is, majd segítette Sannek bekászálódni az egyikbe.

– Na, ki akar menni egy kört?

San lassan a tető széléhez sétált. A szeme kikerekedett. A sikátor pusztá Lego-építménynek tűnt, a kukák olyan picinek látszottak, mintha egyszerűen felkaphatta és zsebre vághatta volna őket. Szédülés fogta el.

– Hölgyeké az elsőbbség!

– Ó, San, tudod, ez már a huszonegyedik század. Csak utánad! Ragaszkodom hozzá!

Mielőtt San tiltakozhatott volna, Charlie kilökte a fiút a semmibe. A kötél meghajolt, San behunyta a szemét. Réműlt sikolyát igyekezett visszafojtani, ahogy a szakadék fölé suhant. Akár a repülő. Tudomány ide vagy oda, azoknak a böhöm nagy acéltesteknek semmi keresnivalójuk a levegőben. Ahogyan neki sem. A gyomra görcsbe rándult. Ha most lenézne, a járdára

csak úgy záporoznának az elmúlt huszonnégy órában sikeresen magába tömött étel maradványai.

Legközelebb arra eszmélt, hogy Ben elkapja, és már ki is szabadítja a hámból.

– Na, látod. Megy ez, haver.

– Neked biztosan – reszketett San egész testében. Nem vágyott másra, csak hogy újra bebújhasson finom, biztonságot nyújtó ágyába. De legalább még egészben volt.

Charlie következett. Úgy rugaszkodott el a mellvéd-től, mintha a háztetőkről való halálugrás rendszeres tanítási órán kívüli hobbija lenne. A hurok akadály nélkül siklott az utca közepe felé, és a lány már fel is készült lábával a landolásra.

Egyszer csak mintha szakadt volna a feje fölött valami. Elborzadva nézett fel. A kötél műanyag borítása hasadásnak indult, éket vágva a nylon belsejébe. A kötél és a banda jól kidolgozott terve pillanatokon belül szertefoszlik. Charlie hámja félúton az épület felé megakadt, húszméternyire a föld fölött. Tehetetlenül lógott, és úgy himbálózott a kötélen, mint valami karácsonyfadísz.

Ha elszakad a kötél, Charlie lezuhan az útra. Piz-zafeltét kátrányalapon. Hatalmasat nyelt, miközben két arc meredt rá a tetőről, ami most olyan gyötrelmesen közelinek tűnt. Mit is tehetne? Nem volt más választása, kihúzta egyik lábát a hámból, és hátrafelé

manőverezett, míg lába a kipárnázott hátsó pántra nem lépett. Megkapaszkodott a kötélben a feje fölött, lassan felállt, előre-hátra hintázva a szellőben.

Valaki felkiáltott, és Charlie teste megdermedt, amint a kiáltás visszhangot vert a kihalt sikátoron. Lepillantott, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. Csak az a részeg bolond énekelgetett magában. A fickó végigbotorkált a járdán, minden kapualjba belesett, miközben egy bevásárlókocsit vonszolt maga után, amelybe minden földi tulajdonát bepakolta. Charlie megigézve figyelte.

Mikor a férfi végül talált magának megfelelő helyet, leparkolta a kocsit, és előhalászott belőle egy hálózsákot. Tökéletes. Szoba kilátással, és bónusz légkondicionálóval.

Ám a fickó akkor szörnyű ostobaságot művelt. Megingott, és nekiesett az egyik kirakat üvegének. Pillanatnyi néma csend. A biztonsági rendszer gyorsan, logikusan értékelte a helyzetet, majd riadót fűjt.

Elbődült a riasztó, tudtára adva a világnak, hogy valami nincs rendben. A részeg úgy viselte az elektronikus visítást, mintha csak megnyugtató altatódal lenne. Lassan a földre roskadt. De a csavargó volt most Charlie legkisebb gondja. Alig néhány másodperc múlva már hallotta is a sebesen közelgő szirénákat.

Ben rákiáltott, de a lány képtelen volt összpontosítani, és csak kétségbeesetten kapaszkodott a kötélbe

a feje fölött. Máskor mozgékony két keze most nem volt hajlandó engedelmeskedni. Oly közel volt már a biztonság, mégis oly messze! Gyerünk, Charlie! Elrúgta magától a hámat. De már túl későn.

A szirénák visítása elérte a csúcsot. Rendőrautó fordult be csikorgó kerekkel a sarkon, és csaknem pontosan a lány alatt állt meg. Két zsarú pattant ki belőle, és felderítésbe kezdett. Ha most felnéznek rá, Charlie-nak annyi.

2. KÖTÉLTÁNC

Szeptember 29-e, szombat, hajnali 3.10 – huszonöt perccel később

Charlie bárhol felismerte volna azt a beképzelt majmot. Smythe rendőrtiszt egyszer már megmondta, hogy egy nap ő is az apja nyomdokaiba fog lépni. Ha az a zsarumost túlságosan felemeli a fejét, baljóslata nyomban valóra is válik. Nem volna könnyű megmagyarázni, miért is lóg egy tizenkét éves, fiúfrizurás lány egy kötélről az éjszaka kellős közepén. Magaslati helyzetéből csupán annyi előnye származott, hogy remek rálátása nyílt a rendőr fejének kopasz búbjára, és korpával tarkított vállára. Ezzel bizony nem jut sokkal előbbre.

A kötélmegnyikordult. Jön hát a vég. Valamilyen különös ok folytán azonban a rendőri őrei nem mutattak hajlandóságot arra, hogy felpillantanak. Tekintetük felfedezte a hangzavar okozóját.

– Minden rendben, Alf? – bökdöste meg, nem épp finoman, a fényes fekete cipőorr a kapualjba roskadt alaktalan halmot.

– Ummfff! – morgott Alf, nem túl lelkesen, amiért felrázták édes álmából. Egy négycsillagos szálloda ágyába képzelte magát éppen, amibe egy sztékből és krumpliból álló kiadós vacsora után zuhant. Kinyitotta a szemét. A valóság mindig hatalmas csalódás.

– Vannak olyan helyek, amelyek alkalmasak egy kis szundításra, Alfie, de ez nem az. Tápászkodj fel! – Smythe rendőrtiszt lábra állította a csavargót, miközben a másik zsarú a biztonsági céget tárcsázta. Hamis riasztás. Mintegy varázsütésre, a sziréna visítása elhallgatott. Hangos panaszkodás lépett a helyébe, amint Alfot a két zsarú végigterelgette a sikátoron, s közölték vele, hogy keressen magának másik szálláshelyet. Miközben a csavargó továbbcsoszogott, jó néhány érdekes kézzel és olyan szókinccsel illette a zsarukat, hogy Charlie nem bírta megállni mosolygás nélkül.

– Micsoda időpazarlás! – morgott Smythe rendőrtiszt.

Kollégája bólintott, s kezét nadrágja szárába törölte, mintha így próbálna megszabadulni Alf testének átható bűzétől.

– Valódi bűnözőkre kellene vadásznunk – mondta.

Ha csak sejtették volna, milyen közel álltak hozzá. Beszálltak az autójukba, és elhajtottak.

Break áthajolt a korláton, és lenézett.

– Jól vagy?

– Épphogy!

Charlie szeretett volna leugrani az utcára, Alf után rohanni, és jókora csókot nyomni az arcára. A gondjai azonban még korántsem értek véget. Továbbra is hús méter magasságban lógott a sikátor fölött egy kötél, amely veszedelmes gyorsasággal foszladozott. A hám kiszabadítása szóba sem jöhetett, mivel a hurok mélyen beágyazódott a műanyag alatt. Kézzelel kell előrehúznia magát.

Charlie ellenőrizte a fogását. Jó. Ideje mozdulni. Végre elrúgta magától a hámot, és két kezére helyezte teljes testsúlyát. Jól jött volna a kesztyű, a kötelet túlságosan csúszósának érezte.

Először magával a hámmal kellett megbirkóznia. Csak egyetlen módját látta. Charlie óriásit nyelt, és erősebb, bal kezét még erősebben szorította össze. Jobbjával elengedte a kötelet. Belegondolni se mert, hogy a hirtelen zuhanástól mindössze öt kapaszkodó ujj tartja vissza. Szabad keze a kapoccsal babrált, amelyet könnyű, fél kézzel is működtethető szerkezetével állítólag hegymászók számára terveztek. Hát, a hirdetések nyilván tévedtek, mivel az állítólag csúcsmínőségű csapanttyú azért se nyílt ki. Nem maradt más választása. Ha a hám lecsúszik, és az utcára zuhan, azonnal lebuktatja valamennyiüket. A kapocs végre kiszabadult, és az immár haszontalan pántokat farmernadrágja hátuljába gyúrte.

Most már csak el kell érnie a sikátor túloldalát. Két karja máris iszonyúan sajtott, pedig a kemény munka még csak most kezdődött.

Úgy kell gondolkoznia, mint egy majom, és sikerülni fog. Már ezerszer sikerült. Ben anyja, Mrs. Olatunji folyton a testsúly áthelyezéséről magyaráz. Mint egy ingaóra. Egyik kezét a másik elé, minden alkalommal ellenőrizve a fogást. Ben és San lelkesen biztatta, miközben kínzó lassúsággal araszolt az alacsonyabb tető felé. A meredeken ereszkedő kötélén Charlie alig tudta megfékezni a kezét, hogy meg ne csússzon. Ujjai izzadtak, és odalenn a kemény beton nem sok jót ígért.

Amint a tetőhöz közeledett, a kötél megereszkedett. Ben nem tehetett semmit. Ha most újra megfeszíti, lehet, hogy teljesen elpattan. A neten többnyire tuti vásárt köthet az ember, na de hogy használt kötél? Mégis mi jutott Charlie eszébe? Kár volt ezen tovább rágódnia. A lány már közel járt ahhoz, hogy elérje a tetőt, de a kötél lecsúszott, és beleakadt a szögesdrótba.

Ben és San megpróbálta kiszabadítani, de a lány ránehezedő súlya miatt nem tudták felemelni.

Charlie megakadt. Már megint. Érezte a szemébe toلولó könnyeket, miközben az izmai fájdalmasan sajgtak. Talán jobb lenne, ha elengedné a kötelet? Megkockáztassa az esést? Tisztában volt vele, hogy a háztetőkről lezuhant emberekről szóló statisztikák

nem az ő oldalán állnak. Valahol azt hallotta, hogy a kisbabák puha csontjaiknak köszönhetően mindig visszapattannak. Bár a többiek időnként kis dedósnak nevezték, a tizenkét éves kor talán mégis túl időseknek számított ahhoz, hogy erre az elméletre támaszkodjon.

Eszébe jutott a párhuzamos korlát Mrs. O. tornatermében. Ben anyja fantasztikus tanár volt, és Charlie számos díjnyertes kiugrással büszkélkedhetett. Ez a helyzet sem volt külön, leszámítva, hogy földet érés-kor nem várja majd puha tatamiszőnyeg. Nem volt sok ideje töprengeni. Hintázni kezdett, testének súlyát használta fel arra, hogy lendületet nyerjen.

– Mit művelsz, te csaj? Megőrültél? Elszakad a kötél!
– sziszegte mérgesen Ben, de Charlie tudomást sem vett róla.

Előre-hátra. Előre-hátra, egyre magasabbra. A kötél belseje is foszlásnak indult, a szálak kiszabadulva lógtak szerteszét. Csak egyetlen esélye van az ugrásra, nem hibázhat. Amint előrelelendült, és elérte a legmagasabb pontot, lábbal előre elengedte a kötelet. Teste mintha csak rakétává vált volna, amelynek a kötél a kilövőállása. Charlie folytatta a mozdulatsort, amelyet már számtalanszor bemutatott; kiegyenesedett az ívből, majd újra előrehajolt, végül egy hátraszaltóba gömbölyödött össze. A levegőben azután oldalvást csarodott, megcélozva testével a tetőt.

Érezte, amint a szögesdrót elsuhan mellette, alig egy centire az arcától. Egy pórul járt galamb nem volt ilyen szerencsés, szétroncsolt tollai csaknem az arcát csiklandozták. A sok edzésnek megtelt a gyümölcse. Valóságos csoda. Ahelyett, hogy a szabadesést gyakorolta volna, vagy vékony fémdarabkák kaszabolták volna össze az arcát, Charlie a saját lábán landolt, és egyenesen Ben karjába zuhant. Ugrása ugyan nem érdemelt volna tíz pontot, de épp megfelelt. Alig kapott levegőt, kimerültnek érezte magát, az adrenalin még mindig táncot járt az ereiben.

– Ez bámulatos volt, te lány! – ragadta meg Ben Charlie reszkető vállát, hogy megnyugtassa.

– A te ugrásod sem volt rossz! – felelte a lány, aki közben igyekezett tudomást sem venni az ujjába nyilalló égő fájdalomról.

Nyöszörgő hangot hallottak. A kötél megadta magát. A súlyt, amellyel Charlie végül ránehezedett, már nem bírta ki. Akkorát csattant, mint egy karikás ostor. Már csak ez hiányzott.

Miközben tehetetlenül bámulták, a kötél átlibbent az utca túloldalára, ártalmatlanul nekicsapódott egy falnak, amelynek téglái közt nem rejtőzött titkos riasztórendszer. A hurok csörömpölve a földre hullott, hogy csatlakozzon az utcát tarkító többi szeméthez. Ezúttal nem fordult visító rendőrautó a sikátorba. Nem volt itt semmi látnivaló, semmiféle folyamatban lévő

bűncselekmény. A város békésen aludhat tovább. Ben felhúzta a kötél maradványait a falon, hogy elrejtse minden terhelő bizonyítékot.

Abban a pillanatban érezte, hogy mobilja megreppen a zsebében. Az őrködő Break jelzett. Tiszta a levegő. Charlie a földön gubbasztott, igyekezett visszanyerni elvesztett erejét. San a hátizsákjában kotorászott, ellenőrizte, hogy minden felszerelése túlélte-e az átkelést. Az utcáról felszűrődő homályos fényben Ben jól látta haverja arcán az izzadságcseppeket. A következő lépés már rajta múlt, és a kétségbeesés szigorúan tilos volt.

– Most már nincs más hátra, csak betörünk, átverjük a biztonsági rendszert, felrobbantunk egy széfet, és elemelünk egy gyémántot.

3. HA TÖRIK, SEM SZAKAD

**Szeptember 29-e, szombat, hajnali 3.30 –
húsz perccel később**

A tető lapos része egy tízszer öt méteres téglalap volt. Hátul már hagyományos tetőszerkezet emelkedett felé, amelyet egymásra boruló cserepek fedtek.

Sanjay letette a hátizsákját, és előhúzott belőle egy sztetoszkópot.

– Na és mi a diagnózisa, kedves Musa doktor? – Ben fel-alá járkált. Ki nem állhatta az időhúzást.

– Remélhetőleg kétoldali lékítisz! – pásztázta végig San a tető teljes alsó részét a sztetoszkóp végével. Minden egyes cserepet megkocogtatott, s közben figyelmesen hallgatózott. – A titkárnő valami lyukat emlegetett, nem emlékeztek? Összeadtam a kettőt, és rájöttem, hogy ennek az épületnek van valahol egy gyenge pontja... Megvan! – Kongó hang jelezte, hogy a cserép alatt üregnek kell lennie. – Itt fogjuk elvégezni az első bemetszést! – San egy csípőfogóval visszahajlította

az egyik cseréptartó szöget, miközben Charlie egy ceruza alakú zseblámpával világított neki. Tizenkét cseréppel később már egy méretes kátránypapír-felületet sikerült feltárniuk.

– Szikét! – mondta San.

Charlie átnyújtotta a Stanley-kést, és figyelte, amint San átvágja a tető védőburkát. Alig egy perc leforgása alatt a kátrányfelület sötét lyukká változott.

Még Ben is elismerően nyilatkozott, amikor bekukcskált:

– Nem rossz. Hogy csináltad?

– Egyszerűen. Nem kellett mást számításba vennem, mint a kiváló angol építőmesterek hírhedt lustaságát. Miért is deszkáznának körbe egy olyan padlást, ahol senki sem lakik? Olyan sötét van itt, hogy az alkalmazók sose veszik észre a csalást, egészen addig, amíg esni nem kezd az eső. Amit ők akkor megspóroltak, mi most learatjuk.

Ben már korántsem volt olyan biztos a dologban.

– És mi a helyzet a riasztókkal?

– Idefenn nincsenek. Nézd meg ezt a tetőt – magyarázta San a szögesdrót kerítésre mutatva, amelyet nyilván azért raktak oda, hogy kívül tartsa a merész betolakodókat. – Már így is olyan, mint Fort Knox erődje. Normális emberi lények ugyan mikor juthatnának fel ide? Barátaim, ránk... nem számítottak! – Hátizsákjából három, útmunkálatoknál használatos sisakot

húzott elő, mindenkinek adott. – Várjatok, amíg bejutunk, csak azután kapcsoljátok fel a fényszórókat! – Egy-egy pár gumikesztyűt is átnyújtott Bennek és Charlie-nak.

San belépett a résbe, s felkapcsolta a lámpát a sisakján, ami megvilágította a pókhálókkal, porral és üres kartondobozokkal teli padlásteret. A többiek is bemásztak a nyomában.

– Öt percet kérek – mondta, majd egyenként helyükre csúsztatta a cserepeket, és fekete szigetelőszalaggal visszarakasztotta a kivágott kátránypapírt. Végül előhúzott egy dobozt, és befújta vele a felületet. Instant pókháló. Kinek van szüksége csúcstechnológiára, ha a helyi bazár kínálata is megteszi?

San mutatóujját a szájára tette. Arról nem voltak információi, vajon rejtettek-e hangérzékelőket a padlástérbe. Óvatosan haladtak előre, vigyázva tették egymás elé a lábukat, nyikorgó padlódeszkákat keresve. Fényszóróik barlanggá változtatták a padlás belsejét. Akár felfedező is lehetek volna, akik feltérképezetlen területeken kelnek át.

A padlástér végén sötét lépcsősor vezetett lefelé. San előhúzott egy doboz csillogó hajlakkot.

Ben képtelen volt visszafogni magát.

– Nem ez a megfelelő pillanat, hogy a külsőddel foglalkozz! – súgta. – Szerinted divatbemutatón vagyunk?

San lesújtó pillantással nyugtázta a megjegyzést, majd a lakkal befújta maguk előtt a teret. A csillámló permet a levegőben lebegett, és ragyogott a zseblámpa fényében. Amint a lakk lassan leereszkedett, felfedte a lépcsőház tökéletes biztonsági rendszerét. Alacsony lézersugár futott végig minden második lépcsőfok fölött. Ha azon a sugáron keresztül lépnek, nyomban elszabadul a pokol. San szorgalmas jegyzetelése ezúttal is hasznosnak bizonyult.

– Egy kis ugrás, némi pörgés és szökellés, Ben. Épp neked való falat! – suttozta San. – Hajrá!

Ben kettesével szökellt lefelé a lépcsőfokokon, majd alul megállt, és felpillantott. Charlie következett. San, mielőtt maga is nekivágott volna, előhúzta a telefonját, kinyitotta, és az internetböngésző funkciógombjait nyomkodta. Óvatosan ingzsebébe dugta a telefont, majd elgondolkodva figyelte a csillámló sugarakat. Hat lépéssel később már ő is lenn állt a többiekkel. A kötélcsúszáshoz képest ez tényleg pusztá gyerekjátéknak számított.

Előttük nyílt a vágó- és polírozóterem. A munkapad némán állt forgókorongjával, és ősrégi, körkörös fűrészeivel. Egyetlen piros lámpa pislogott rájuk a terem sarkából.

Ben megdermedt.

– A világért sem szeretném a frászt hozni rátok, de az a lámpa ott tuti minden mozdulatunkat látja.

– Nyugi, Ben! – vette elő San a telefonját a zsebéből. – Ezt a neten találtam. A böngészőm jelei negatív mezőként hatnak, és arról tájékoztatják kedves mozgásérzékelő haverunkat, hogy a házban egyetlen lélek sem jár. Meg vagyok lepve, hogy a gyártók erre még nem kattantak rá. Csak néhány gyártmánynál működik, így a legutóbbi látogatásunk nem volt hiába.

Akadály nélkül sétáltak át a sötét termen, egyenesen az irodába. San az íróasztal fölé hajolt, és felkapcsolt egy kis olvasólámpát. A szoba mindkét oldalán színezett ablakok garantálták, hogy kifelé kiválóan láthasson, saját tevékenységük viszont rejtve maradjon. Ez tökéletesen megfelelt a céljaiknak.

– Fényszórók lekapcs. Megérkeztünk – irányította San a lámpát az iroda legtávolabbi falában nyíló beugróra, ahol egy óriási fémkolosszus terpeszkedett. – A Chubb Sovereign, 8. fokozat. Súlya: 3400 kiló.

– Ezt tuti nem cipeljük haza a hátizsákunkban! – jegyezte meg Charlie. Egyikük sem mosolygott.

San előhúzott valamit a táskájából, ami leginkább egy túlméretezett géppuskához hasonlított. – Apád mesélt nekem a régi széfekről, Charlie. Egyetlen pörölycsapás a megfelelő helyre, és a zsanéroknak vége. A gyártók azóta okosabbak lettek. Ezt az ajtót mindkét oldalon lágyacél borítja, a szendvics közepén pedig különlegesen kemény betontöltelék található. Ütheted, amennyit csak akarsz, az eredmény legfeljebb néhány horpadás

és kiadós izomláz lesz. Ami pedig az acetilént és a hegesztőpákát illeti, felejtsd is el... hacsak nem akarod felgyújtani az egész házat.

San bedugta a szerszám zsinórját a csatlakozóba, a végére pedig egy műanyag, vécépapír-gurigához hasonló eszközt rögzített, amelynek a vége fűrész volt.

– De ez itt, skacok, az igazi nyerő. Gyémántközepű fűrő. Elképesztő, mire képes egy darabka tömörített szén. A mi kis gyémántba foglalt vágóélünk mindent átszel, legyen az alumínium vagy alumínium-oxid. Nevezetek meg bármilyen anyagot!

– Hogy jutottál ehhez a masinához? – érdeklődött Ben.

– A *Gizmoid* magazin igencsak ki lehet éhezve! – válaszolta San. – Apám általában víz alatti laptopokat tesztel, vagy olyan PDA-készülékeket, amik még kenyeret is képesek pirítani. Meg mindenféle haszontalan cuccot azok számára, akiknek mindenük megvan ugyan, mégis az elektroparadicsomba vágynak. Végül küldenek neki egy rakás fűrőt. Fantasztikus címlapsztori: „Ki a legkeményebb?” És ez a kicsike lett a győztes! Ahogy mondani szokás: holló hollónak vájja csak ki igazán a szemét!

– Most csak okoskods, ugye? – kérdezte Ben.

– Nem. Tényleg okos vagyok. Óriási különbség. – San folytatta az előadását: – A zajszint az egyetlen hátrányunk. De hát képes ez a csekélység megállítani a nagy Sanjay Musát? Ugyan. Iskolánk igen népszerű

Tervezés és Technológia szakkörén gond nélkül kísérletezhettem. A tanárnak beadtam, hogy eszembe jutott egy ötlet, amivel megkímélhetnénk az építkezéseken dolgozó munkásokat a halláskárosodástól! – San előhúzott egy hatalmas teatojás két feléhez hasonló eszközt, tele formázott hungarocellel, és a fúró köré illesztette. – A fegyvereknek van hangtompítójuk. Miért ne lehetne a fúrónak is? És ez csak a kezdet. A szabadalomból milliomos leszek.

Odafordult Charlie-hoz, és megkérte, mutassa neki a helyes irányt.

San a fúrót a két zár között félúton illesztette a széf ajtajára, és meghúzta a ravaszt. Arcán elégedett mosoly villant, amikor mindössze halk mormogás tört fel a gépből. Tíz perccel később érezte, amint a fém végül megadja magát az ostromnak. Halk csattanás hallatszott, mikor San végül kikapcsolta a fúrót, és kihúzta az ajtóból.

A lámpa fényében feltűnt egy körülbelül három centiméter átmérőjű lyuk. Még mindig vékony füstcsíkok kígyóztak a fém szélei körül. A csattanó hang a kivágott fémdarabtól származott, amikor beesett az ajtó túlsó oldalára.

– Hmmm! – mondta Ben. – A végén még jó nevet szerzel a strébereknek!

– Köszönöm! Köszönöm! – San a lányhoz fordult. – Kész. Most rajtad a sor.

Charlie az apja kalandjairól szóló történeteken nőtt fel. Hófehérke és Hamupipőke helyett az ő meséit hevederek, emelőrudak és többszörös biztonsági záruk népesítették be... amíg az apját le nem fülelték. De ez egy másik történet.

A lány Benre és Sanre pillantott.

– Nem is kell kinyitni az ajtót.

– Mi van? – méltatlankodott San. – Mindezek után ki se tudod nyitni?

– Nem figyelsz. Egy szóval se mondtam, hogy nem tudom kinyitni. Nálad van a száloptikai teleszkóp?

San előhalászott egy hosszú, hajlékony kígyóhoz hasonló eszközt, amely fémből készült láncszemekből kapcsolódott össze, a végén szemlencsével.

– Még mindig nem kapisgálok.

– De én majd igen – hajolt le Charlie, és a kígyót átvezette a lyukon, majd megnyomta az oldalán a gombot, hogy megvilágítsa az eszköz túlsó végét. Pár pillanati tekergőzés után halkán sóhajtott. – Ah!

– Őrületbe kergettek! – morogta Ben a fogát csikorgatva.

Charlie visszahúzta a teleszkópot, majd zsebéből elővette az ajakápolóját. Miközben levette a tubus tetejét, és megcsavarintotta az alját, elmagyarázta a tervet:

– Legutóbb arról is szó volt itt, ugye, hogy a gyémántok tapadnak a zsíros felületekhez. – Charlie bőséges

mennyiségű ajakápolót kent a teleszkóp lencséjére. – Csak alkalmazom az elméletet.

Ismét a lyukhoz hajolt, és behelyezte a műszert, miközben a társai türelmetlenül feszengtek. Charlie csak reménykedni tudott, hogy nem csal a szeme. Ott van! Picit visszahúzta a műszert, majd újra leengedte. Úrrá kellett lennie keze remegésén, miközben lassan felhúzta megint a teleszkópot. Egyetlen rossz mozdulat, és annyi.

– Megvan...?

– Pofa be, Ben! – mormolta összeszorított szájjal, amint épp előhalászta a műszert a lyukból. Ujjai megremegtek, és halk, kaparászó hang hallatszott. A teleszkóp vége előbukkant, mire körbeforgatta, hogy megmutassa bezsírozott alsó részét. Üres volt.

– Ez lehetetlen! – Charlie üvölteni szeretett volna. Már késő. Ostoba reszketésének hála, biztosan odabenn esett le, ahol már semmiféle teleszkóp nem érheti el. Kifutnak az időből. Ezt jól megcsinálta...

– Charlie! – szólalt meg gyengéden San. – Nézd csak!

A lány megfordult.

– Hűha!

– Hát, ez tényleg király! – ámuldozott Ben.

A lyuk szélén ott egyensúlyozott, ott pislogott rájuk, akár a stoplámpa... egy kő. Egy rendkívüli kő, mély, világoslila ragyogással. Botswana Rózsája.

– Irtóra lányos ez a szín! – állapította meg Ben.

– Pontosan. A gyémánt ugyanis...

– A lányok legjobb barátja. Tudom, tudom.

Charlie hátralépett.

– Gyerünk, Ben! Te hoztál ide minket. De ezúttal ne ejtsd el!

Ben letérdelt, mintha imádkozna, és tenyerébe fogta a gyémántot. Hogy az emberek mennyi pénzt képesek megadni egy ilyen picike tárgyért! Hihetetlen.

– Jól van, Ben. Mikor befejezed végre a szerelmes bámészkodást, akár le is léphetünk. – San letelepedett egy forgószékre, kezével pedig végigsimított az előtte álló íróasztal alján.

Ben a gyémántot bedugta a legbiztosabb helyre, amely az eszébe jutott – a szájába. A kő úgy búj meg a nyelve alatt, akár egy apró fog, amelyért bármely fogtündér az életét adná.

– Légy szíves, ne nyeld le! – szólalt meg Charlie. – Én tuti nem vállalom magamra a nemes feladatot, hogy előkotorjam, miután a másik oldalon kibukkan.

– Kösz, hogy szóba hoztad! – grimaszolt Ben. – Amúgy, az ajakápolók terén rémes az ízlésed. Mi ez, Cseresznye Bomba? Fúj!

Mindketten az acéllal bélelt ajtóra meredtek, amely az egyetlen kijáratot jelentette számukra.

– Aggodalomra semmi ok! – nyugtatta őket San.
– Ezeket a helyeket úgy építik, hogy kinn tartsák

a betolakodókat, nem pedig benn. És mindegyikbe helyeznek vészkijáratot. S ami még ennél is jobb, ezek a kijáratok hatástalanítják a riasztókat. Máskülönben valahányszor egy alkalmazott kislisszanna egy gyors slukkra, azon nyomban iderendelné a város összes rendőrosztagának felét. Nem tettem semmi ördögöset, csak megfigyeltem a titkárnőt, és összeadtam a kettőt. Meg is vagyunk! – San megtalálta a gombot. Az ajtó némán félresiklott.

Két társa kirozott az ajtón, Sannek azonban hátravolt még egy utolsó feladata. Tirov & Fiai ellustultak a betörések hiánya miatt. A videokimenet vezetékhálózatának egy távoli pontra kellett volna csatlakoznia. A kábelek azonban egyetlen helyen futottak össze: egy feltűnésmentes szekrényben az iroda falán. Még csak be sem volt zárva. A hőstetteikről készült DVD-felvétel néhány másodperc múlva már biztonságban lapult San zsebében. Ebből a videóból nem lesz kedvenc az interneten. A többiek integettek neki. Becsukta a szekrény ajtaját, és engedélyezett magának egy elégedett kis mosolyt.

Az épület minden panasz nélkül útjára engedte betolakodóit. Az ajtóban várakoztak, miközben San rövid szöveges üzenetet küldött Breaknek. A válaszul érkező rezgés arról tájékoztatta őket, hogy az utcán tiszta a levegő – egyetlen lélek sem jár arra. Járókelőkre most igazán nem lett volna szükségük.

Egyenként rohantak végig az utcán, befordultak a sarkon egy sikátorba, ahol csordultig telt szemetesek-kák sorakoztak. Ben befogta az orrát, amint kinyitotta a legközelebb állót.

– Nem ez a legillatozóbb szemétlerakó a világon! –
suttogta, miközben átnyújtotta társainak a deszkáikat.

Indultak is nyomban, a kertek alatt vágtak át a városon, a deszkák függői a siker és szabadság ritmusát játszották. Charlie 50–50 grinddel haladt a járdaszegélyeken, Ben pedig néhány tökéletes vaeriel tailflipet pörgetett, átugrott minden egyes korlátot, mintha csak akadályfutó-versenyre hívná ki a várost. San lihegve hajtotta mögöttük a deszkáját, igyekezett lépést tartani velük. Megtarthatják maguknak a trükkjeiket – gondolta magában.

Amint bevették az egyik sarkot, Ben érezte, ahogy lehullik a vállaira nehezedő teher. Sikerült!

– 'Estét, srácok!

Fenyegető alak lépett eléjük a sötétség mélyéről. Amit a kezében tartott, elegendő volt hozzá, hogy megállásra bírja őket. Ezúttal a hangtompítók egy másik típusához volt szerencsájük. Pisztolycső nézett velük farkasszemet.

4. A GÖDÖR ÉS A GÖRÉNY

**Szeptember 15-e, szombat, délután 3.45 –
két héttel korábban**

Break a pálya szélén állt, és a jelenetet figyelte. A görpark még csak két hete nyitotta kapuit, és máris zsúfolásig telt. A kormányzat ez egyszer jó munkát végzett. Olyan szóbeszédet is hallott, hogy a felnőttek deszkások véleményét kérték ki az építkezéssel kapcsolatban. Szürke a világ odakinn, de azért néha még történnek csodák. Szeretett volna lehajolni, és megcsókolni a betont, mégis inkább meggondolta magát.

A park egy régóta műveletlenül álló földterület keskeny háromszögén terült el, két forgalmas út közé szorítva. Két részből állt. A sík terepen az utcai deszkázáshoz szükséges rámpák és ugratódombok sorakoztak. A másik területen pedig a gödörszerű bowl terpeszkedett. Tervezése és kivitelezése egyszerűen döbbenetes volt. Kisméretű minirámpa magasodott az egyik oldalán, kinyújtott félcsőhöz hasonló. Tökéletesen

illeszkedett a város szívébe vájt, gigantikus méretű mélyedésbe, amelyet olyan bársonyos simaságú betonréteg borított, amelyhez foghatóval még sohasem találkozott. Hihetetlenül szexi látványt nyújtott ez a hatalmas üreg a földben.

Az egyik oldalon BMX-esek sorakoztak, deszkások a másikon, mindenkit ugyanaz a vágy hajtott, hogy elsőként ugorhasson be.

Idősebb nő álldogált a gödör szélén, napszemüveget és vastag kabátot viselt, annak ellenére, hogy a város épp saját mini hőhullámában izzadt a globális felmelegedésnek köszönhetően. Valószínűleg az egyik kislány anyja, aki csak azért jött, hogy ellenőrizze, gyermeke nem hal bele a bowlban szerzett sérüléseibe. Ízlések és pofonok – gondolta magában Break. Körülnézett, megérezte a másodperc töredéke adta lehetőséget. Az egyik biciklis engedékenyen biccentett, amint deszkája végét már a rámpa peremén egyensúlyozta.

– Felkészültél, San? – kiáltotta.

San a túlsó oldalon állt, a DVD-felvevő teljes készültségben.

– Hajrá! – válaszolta, amint a kamera piros lámpája villogni kezdett.

A beugrás mindig olyan, mint a fejvesztett rohánás, mint amikor az ember biztonsági öv nélkül száguld a hullámvasúton. Nincs megállás. Elülső lábával rátaposott a deszkájára, és átbillent a rámpa peremén,

hagyva, hogy a gravitáció megtegye a magáét. Mielőtt észbe kaphatott volna, máris felrepült a másik oldalon, és deszkája lapjával végigcsúszott a korláton, miközben kétoldalt mindkét függő lelogott. Tökéletes backside 50–50 grind. Azután újra a bowl mélyébe vetette magát. A puszta falak nyomasztón borultak fölébe. Mégis, mit művel, begubózik, mint valami jelentéktelen kis rovar a toronymagas szökőár torkába? Mint a szellemvasúton. Break lekuporodott, hogy elérje a túlsó sarkot, és tovább fokozza a sebességét.

Eszébe jutott az apja, aki a karjánál fogva körbe-körbe forgatta, amikor még kicsi volt. Ő mindig azt kiáltotta: „Gyorsabban! Gyorsabban!” Az apja pedig engedett a kérésnek, míg végül mindketten szédült rakásban roskadtak a földre. Ez itt sokkal jobb volt. Körbefordult a gödörben, lekuporodott, majd újra felállt, addig fokozta a sebességet, amíg a kerekek panaszkodni nem kezdtek. Mintha puskából lőtték volna ki, úgy süvített a deszka a gödör távoli pereme felé.

Most vagy soha. Ez volt minden trükk titka. Az embernek el kell szánnia magát. Az indyvel már nem is foglalkozott, csak engedte, hogy a deszka felrepítse a függőleges falon, miközben visszarúgta a hátulját, és kirepült a levegőbe. Break legközelebb arra eszmélt, hogy átsuhan, közvetlenül a döbbsézreg fölé. A többiek nyakukat tekergetve igyekeztek megfigyelni minden mozdulatát. Kinek van itt szüksége

rakétakilövőre? Ricta Core függőkön és néhány tisztességes csapágyon kívül nem kellett neki semmi más gépezet ahhoz, hogy átszelje a város mocskos levegőjét.

Break azonban még nem fejezte be. A repülés egy dolog. A földet érés pedig egészen más. Látta, amint a beton egyre nagyobb sebességgel közeledik feléje. Mélyen lehajolt, és a poliuretán istenéhez imádkozott. Imája nyilván meghallgatásra talált, hisz amikor a kerekek a rámpának csapódtak, teste ott volt, ahol lennie kellett. Átsuhant a másik oldalra, majd egy ollie-val átugrott a peremen, miközben minden deszkás a gödör széléhez ütögette a deszkáját, egyre hangosabban és hangosabban, míg a zaj végül már fülsiketítővé vált. A bringások igyekeztek unott arcot vágni. Ben elismerően hátra veregette a haverját.

– Ez profi mutatvány volt!

San érkezett rohanvást, amint Break kétrét görnyedve igyekezett visszanyerni a lélegzetét.

– Lekaptad? – lihegte. A gondolat, hogy esetleg másodjára is meg kell írnia a történelmet, nem volt éppen az ínyére.

– Naná! Minden másodpercét! Holnap ilyenkor, miután feltöltöttem a felvételt a netre, te leszel a csúcslátványosság minden videoszerveren. Megígérem.

Break ragyogott, teljes lényével. Ennél jobb már nem is lehetne.

Különös csend állt be, mint azokban a pillanatokban, amikor egy buliban mindenki egyszerre hagyja abba a beszélgetést. A bowl hirtelen kiürült, amint a deszkások sorra eloldalogtak, hogy feltankoljanak a lehető legtöbb E-betűt pezsegtető üdítőitalokból, szendvicseket töljenek magukba, s közben arról pletykáljanak, ki hol, és legfőképp milyen sikert aratott.

San megragadta a lehetőséget. Átpasszolta a kamerát Bennek, és lekászálódott a szűkös félcsőbe. Letette a deszkáját, majd nekilendült. Miközben felfelé robogott, behajlította a térdét, ahogyan tanították neki, amíg a deszka teljesen meg nem állt. Aztán a gravitáció visszarántotta. E pillanatban rendszerint elvágódott, de Break külön oktatást tartott neki arról, hogyan haladjon a lendülettel, s engedje, hogy a deszka magával ragadja őt is. És most sikerült. Valódi fakie! Előre és hátra, egyre magasabbra, miközben a sebessége tovább fokozódott. Senki sem figyelt fel rá, és igaz, hogy a deszkája összevissza billegett, de számára ez az élmény felért azzal, amit az első Holdra lépő ember érezhetett. Break hüvelykujját felfelé tartva gratulált neki.

– Na ne, csak nem Digi Srác tán a kis gurigáján!? – vicsorgott egy hang Break fülébe.

Négy kerék jót jelent. A kettő rosszat.

– Jól vagy, Baz? Nem is tudtam, hogy rímekben is tudsz beszélni. Na és ennyi szót egy mondatba összezsúfolni, nem lehetett számodra könnyű. Ügyes – vágta

oda Break a srácnak, aki egyenesen a bandához hajtott a bringáján.

Baznek nem tetszett a válasz.

– Miket zagyválsz itt össze? – ült vissza a nyeregbe, miközben megpróbálta kibogozni fejében a sértést. A srác velük egykorú lehetett, de jóval nagyobb volt náluk minden téren, ideértve a biciklizésnek és az éjszakai újságkihordásnak köszönhetően fejlett izmait is. Haját az épp legvagányabb fazonra vágatta – majdnem kopaszra, leszámítva némi rövid borostát. Úgy festett, mint egy génmanipulált, szőke jegesmedve.

– Nem számít – mondta Break, és hátat fordított neki.

Baz mögött egész csapatnyi bringás sorakozott, mind ugyanarra az évfolyamra jártak a suliban. Ez olyan törzsi dolog volt. Akadtak gótikus őrütek és stréberek, bringások, görkorisok és deszkások. A legtöbb BMX-es normálisnak számított. Betartották a görparkok illemkódját, felváltva indultak a futamokra. Baz bandája viszont semmibe vette a szabályokat.

– Amikor ráuntál az olcsó kis szenyádra, talán megengedjük, hogy kipróbáld, mivel játszanak a felnőttek. – Baz előhúzott egy zsebkendőt, és kifényesítette a biciklije küllőit.

– Kösz, haver, de az ovis bringa nem jön be nálam. Leszerelted már a pótkerekeidet? – Break nem tűrte, hogy ez a személtáda elrontsa a kedvét.

– Ovis bringa? – Baz vörhenyes arca még vörösebbre váltott. – Sunn kerékagyak és abroncsok, háromszáz fontért. DK váz, négyszáz font. És még folytathatnám.

– Kérlek, ne tedd! Csak azt bizonyítod vele, értesz hozzá, hogy mire költsd az apád pénzét. De mi van a tehetséggel?

– Tegyük próbát! Mit szólsz? – Baz megfordult, hogy a bowlra nézzen, észrevette a rámpa alján céltalanul gurigázó Sant, és felvillantotta a legádázabbnak hitt vigyorát. Macska-egér játéknak szánta, ahogy bringakormányát felemelve beugrott a gödörbe, és egyenesen Sant vette célba.

– El az utamból, Karambolos Kölok! – ordította. Döbrent csend következett, mintha szavai mélyebbre hatoltak volna bármely ütésnél.

Mindannyian ismerték a történetet, de a barátok azzal is tisztában voltak, hogy tabu a téma.

San akkor kétéves lehetett, be volt csatolva a biztonsági gyerekülésbe. Édesanyja nem vette észre azt a szörnyeteg kamiont, amint előrobog a semmiből. Lesöpörte az autót az útról, és összegyűrte, mintha csak papírból lett volna. A fiú sértetlenül megúsza. Anyja azonnal meghalt. A kamion eltűnt a történelem forratakájában, és csak egy kegyetlen gúnynevet hagyott maga után.

– Hé! – kiáltotta Break. De már elkésett.

San észrevette a szélviharként feléje robogó óriási biciklit, és elveszítette a fejét. A deszka kicsúszott

a talpa alól. Break megtanulta, hogyan kell jól esni. Művészet volt. Mindig jobb gurulni, mint csattanni. Sant azonban más anyagból gyúrták. Teste a betonba vágódott, a többi deszkás hangos pfujogása közepette. San megfordult, próbálta megtörölni az arcát, nehogy észrevegyék feltörő könnyeit, amikor éles fájdalom hasított a bal csípőjébe.

Break beugrott, visszaszerezte a deszkát, és Sant biztonságba húzta. A fiú a gödör széléhez bicegett, megalázottnak és legyőzöttnak érezte magát.

Baz egyikükről sem vett tudomást, miközben körbeperdült a gödörben. Az első ugrásnál hátsó kerékkel felfelé repült a bowl oldalán, és engedte, hogy a bringa magával ragadja a magasba. A levegőben 180 fokos fordulatot írt le, majd visszacsúszott. Ezúttal, mikor a másik oldalon földet ért, egész teste lecsúszott a bringáról, míg már csak két kezével tartotta a kormányt. A deszkások szándékosan elfordultak, amint a bringások hangos kántálásba kezdtek: „Superman! Superman! Superman!”

Baz nem elégedett meg ennyivel. Amint a magasba lendült, s hagyta, hogy a teste szabadon szálljon, bringa nélkül, bal keze váratlanul kinyúlt, hogy megragadja a nyeret. A másodperc egy rövidke töredékéig bringa és test lehetetlen, lebegő szobrot formázott.

– Superman nyeregfogás! – sóhajtott fel Baz egyik talpnyalója, miközben Baz befejezte a manővert, és kipattant a gödörből, csak hogy fittyet hányjon Breakre.

– A tehetségről mondtál valamit, *Arthur?* – vigyorgott gúnyosan. A körülötte álló srácok dőltek a röhögéstől.

Break gögösen felhúzta az orrát. Senki sem úszta meg szárazon, aki a valódi nevén szólította. Fogta a deszkáját, de Ben visszahúzta.

– Nem éri meg. Miért pazarolnál ennyi energiát egy nyamvadt bacilusgazdára?

Baz azonban már teljesen belelendült.

– Ja, és bocs a tuskó haverod miatt. Szegény nyomorult újabb balesetbe keveredett. Mondd meg neki, hogy tűzzön el innen, s hagyja a pályát azoknak, akik tényleg értenek a sporthoz.

San borotvaéles tekintettel meredt rá. Ha pusztá szemmel valóban ölni lehetne! Nem mintha egyáltalán emlékezett volna az édesanyjára. Csupán egy sor fénykép a kandallón, és az a határozott érzés maradt neki, hogy valami fontos hiányzik az életéből. Nem csoda, hogy az apja megállás nélkül dolgozik. Egy nap elkapja majd ezt a Bazt. Még nincs itt az ideje, de hamarosan felkészült lesz rá.

Break félretolta Ben karját, és közelebb lépett.

– Neked csak a szád jár, Baz. Fura, hogy mindig azokkal a srácokkal kezdesz ki, akik gyengébbek nálad. Nem ezt csinálják véletlenül a gyávák is? Mit szólnál inkább kettőnkhez, te meg én, itt és most?

Baz arcáról lehervadt a vigyora. Ő volt a nagyobb, kétségtelen, de bujkált valami megmagyarázhatatlan,

vad fény Break tekintetében, ami igencsak kényelmetlenül érintette.

– Nem félek tőled.

Break állta a sarat.

– Akkor ezt meg is tárgyaltuk. Gyerünk! – Break letette a deszkáját, és előrelépett, szemét mereven Baz arcára szegezve. Rá akarta bírni, hogy elfordítsa a tekintetét. San és Ben tehetetlenül figyelte. Breakkel sohasem tudhatta az ember.

– Húha! – mondta Baz, igyekezve leplezni egyre növekvő nyugtalanságát. – Csak nevettem egy jót.

– Esetleg bocsánatot kérhetnél a haveromtól. – Break hangja egészen suttogásig halkult, amint kezével San felé intett.

Baz nem bírta tovább cérnával. Megperdítette a bringáját, és elrobgott, a talpnyalói pedig lassanként követték.

– Még találkozunk! – kiáltotta vissza, mielőtt eltűnt volna a következő sarkon.

Break szíves örömet utánaeredt volna, be akarta verni az arrogáns, elkényeztetett majom orrát.

– Az tuti, hogy még találkozunk! – mormolta magában, majd odafordult a bandához. – Jól vagy, San?

– Túlélem – grimaszolt a haverja. Az esés nem számított. Igazán csak a szavak fájtak.

– Király. Akkor most nyomás vissza a bowlba. Olyan ez is, mint amikor levet a ló a hátáról. Az esés után rögtön vissza kell mászni.

– Hmm! – morogta válaszul San. – Magyarázd csak el nekem még egyszer, miért is nem menő, ha valaki térdvédőket vesz fel?

– Sebhelyek, zúzódások és halálközeli élmények. Erről szól az utca! – sulykolta belé Break.

– Néha tényleg nagy rakás szemetet hordasz össze. De azért kösz, hogy kiálltál értem! – Amikor San visszabicegett a gödörbe, és a lehető legjobb teljesítményt hozta ki magából, még a legkeményebb deszkások is, akik pedig még az oviban tanulták az alapokat, elismerően veregették meg a deszkájukat tapsvihar helyett.

5. VÁRATLAN LÁTOGATÁS

**Szeptember 16-a, vasárnap, délelőtt 11.30 –
másnap reggel**

Már azelőtt megérezték a parfüm illatát, hogy az ajtó kinyílt volna. Break az orrát ráncolta, miközben egy fekete hajú hölgy libegett be az ajtón, annyi festékkal az arcán, ami még egy csatahajót is elsüllyesztett volna.

– Drága kis Benjamin! Hogy megnőttél!

Break San felé fordulva eltátogta a *Benjamin* szót, és alig bírták ki nevetés nélkül. Charlie rosszálló tekintettel sújtotta őket.

– Reliza néni? – hitetlenkedett Ben. – Milyen rég...

Ám mielőtt folytathatta volna, a nő már rá is kezdett a mondókájára.

– Rég volt. És nézzenek oda! – Lehajolt, és megcsipkedte a fiú arcát. – Évek óta senki sem szólított néninek. De hát mi tagadás, anyád és én együtt nőttünk fel! Ők pedig itt biztosan az ikrek. A nevük?

– Mary és Grace. Már háromévesek – felelte Ben. Szokásos magabiztossága darabjaira hullott ennek

a hurrikánszerű nőnek a jelenlétében, aki szőrmével szegélyezett kabátját úgy nyomta Charlie kezébe, mintha a lány valamiféle ruhatáros lett volna.

– Őszintén remélem, hogy még nem nőttél ki a csokoládéból. Régi barátom, Louis Grinoille készítette saját kezűleg a Piccadillyn. Kizárólag természetes alapanyagokból, persze. – Mélyen beletúrt kézzel varrott bőrtáskájába, és előhalászott belőle egy rózsaszínű dobozt, masnival a tetején.

– Kösz! – mondta Ben. Nem, ebből sosem fog kinőni. Ha valaki édesszájúnak született, az egy egész életre szól, nem kizárólag a gyermekkor éveire. Amikor még kisebb volt, Reliza néni mindig ajándékokkal megrakodva jelent meg náluk, és Ben boldogan vállalta a címzett szerepét. Az ikrek kiskutya módjára meresztették mohó tekintetüket. – Jól van, lányok... – Ben Ms. Relizához fordult. – Kibonthatom?

– Természetesen. Azért hoztam! – Mosolya felvilantotta tökéletes, fehér fogsorát.

Miközben körbeadták a csokit, és a bemutatkozáson is túlestek, Ms. Reliza helyet foglalt a kanapén, ahol azután kényelmetlenül feszengett. Végül előhúzott egy Playmobil-tartozékot az egyik párna alól, és megvetően a szőnyegre söpörte.

– Hallottam a hírt szegény nagyanýádról, ezért beugrottam a kórházba, hogy meglátogassam. Szegény, eléggé megviseltnek látszott.

– Igen. Mama egy ideje nincs túl jól. De azt mondják, mikor az antibiotikum hatni kezd, egészen megfiatalodik majd. Anya és apa munkában vannak, Thomas baba a bölcsiben, így ma én állok szolgálatban.

– Ben vágott egy grimaszt, mikor az egyik iker kiköpte a csokiját, egyenesen a szőnyeggel borított padlóra. Nyilván úgy döntött, az adalékmentes édesség nem az esete.

– Hozok egy rongyot – állt fel San, és elbicegett a konyhába. A csípője még mindig erősen sajgott.

– Gondoltam, beugrom, és megnézem, hogy vagytok mostanság, és... – Ms. Reliza előrehajolt. – Beszélni akartam veled. Az igazat megvallva, mindannyiótokkal. Van rá lehetőség, hogy találj valami elfoglaltságot a picikéknek, amivel elszórakozhatnak?

Ben összezavarodott kissé, de azért igyekezett udvarias lenni.

– Igen. Persze. Beállítok nekik egy DVD-filmet. Mary? Grace? Mit szólnátok *Foltos kalandjaihoz*?

A lányokat nem kellett sokáig győzködni, nemsokára önfeledten tapadtak a képernyőre.

– Szerintem a konyhában nyugodtan beszélgethetünk – vezette ki Ben a társaságot az ajtón. A banda tagjai sikeresen az apró konyhaasztal köré préselték magukat. A nő meredten bámult az egyetlen, szabadon maradt ülőkére, mintha szégyent hozna a hátsó felére nézve, de végül csak megadta magát, és leült.

– Múlt héten találkoztam egy rendkívül érdekes emberrel a Fabergé-tojások új tárlatának megnyitóján. Mr. Yevtushenkóval – pillantott a srácokra, a reakciójukat lesve. Láthatóan sikerült felkeltenie az érdeklődésüket.

Alig néhány hete San, Break, Charlie és Ben meghívitotta a város egyik legprofibb bűnbandájának tervét, amely a csaknem felbecsülhetetlen értékű „Gyöngyvirágos” nevezetű Fabergé-tojás elrablását tűzte ki célul. A jutalom, amelyet Mr. Yevtushenkótól, a tojás jogos tulajdonosától kaptak, jelenleg a bankban csücsült, és jócskán kamatozott.

– Amíg ti fel nem tűntetek a színen, meg volt győződve róla, hogy ennek az országnak az oktatási rendszere csúnyán kudarcot vallott. Azóta megváltoztatta a véleményét. Olyan büszke voltam, amikor hallottam, hogy régi barátnőm fia is szerepet kapott az akcióban.

Ben nem bírta megállni mosolygás nélkül.

– Nagyon kedvesnek tetszik lenni, Ms. Reliza.

A nő elhessegette a bókot.

– Elmondtam neki, hogy súlyos gonddal küzdök, mire ő azt ajánlotta, lépjek kapcsolatba veletek. Ezért vagyok most itt.

Charlie közbevágott:

– Szerencsénk volt. Ennyi az egész. Egy rakás kölyök a megfelelő helyen a megfelelő időben.

– Én nem egészen így hallottam, kicsikém. Betörés és behatolás, szembeszállás valódi bűnözőkkel, versenyszáguldás autókkal... és sorolhatnám, a végtelenségig. Ne szerénykedjete, azzal nem tesztek jót magatoknak! Miközben *nekem* valaki alaposan keresztbe tett. Ellop-ták a jogos tulajdonomat, és azt akarom, hogy lopjátok vissza!

A banda hátradólt, döbbenetükben egyetlen szót sem bírtak kinyögni. Végül Break szólalt meg valamennyi-ük nevében:

– Hölgyem, mi nem vagyunk tolvajok – fonta össze mellén a karját, és a nőre meredt.

– Legalább hallgassátok meg a mondandómat, mielőtt végleges döntést hoztok. – Ms. Reliza egyszerre mintha elveszítette volna lényének ragyogó varázsát. Tekintete elbizonytalanodott, és a világ összes arcfes-téke sem leplezhette azt aényt, hogy bizony igencsak ki van borulva.

– Anyád és én közeli barátnők voltunk az iskolában, annak ellenére, hogy engem legalább annyira hidegen hagyott a gimnasztika, mint őt az a töméntelen mennyi-ségű kő, amit apámmal a hétvégi kirándulásaink során ástunk ki. A geológia mindig lázba hozott, de egy bizo-nyos kőfajta különösen nagy hatást gyakorolt rám... a kristályosodott szén. Ez az ásvány kétszáz kilométerre a föld felszíne alatt kezdi életét, és évmilliók során, fokozatosan költözik felfelé a vulkanikus csatornákon

keresztül. Ezeknek a csatornáknak a falát egy kimberlit nevezetű kőzet alkotja. Ami pedig e csatornák mélyén rejlik, az vált az életem nagy szenvedélyévé.

Break kibámult az ablakon. A kiselőadások sosem feküdtek neki. Kisütött a nap, és már alig várta, hogy a deszkájára pattanhasson. San szakította félbe az álmodozását.

– Gyémántokról van szó! – kiáltotta.

Egyszerre négyen kezdték hegyezni a fülüket.

– Yevtushenkónak igaza volt veletek kapcsolatban – mosolygott elismerően Ms. Reliza. – Mikor az iskolában a gyémántok világáról olvastam, tündérmesének tűnt az egész. – Tekintete a távolba révedt. – Akkor még nem is sejtettem, hogy húsz évvel később tőlük függ majd a megélhetésem.

Break közbeszólt:

– Kösz, hogy elmesélte az élettörténetét, Ms. Reliza, de nem értem, mi köze ennek hozzánk.

– Bocsánat. Elkalandoztam. A különleges színű kövekre specializálódtam. Szűk a piac, de vannak olyan árnyalatok, amelyek a gyémánt értékét karátonként jelentősen megnövelik. A kanárisárga nem rossz, a kék érdekes, de a rózsaszínű a legritkább.

– Micsoda? Mint a rágógumi? – kérdezte Ben.

– Annál valamivel értékesebb! – Ms. Reliza mind-egyikükre külön ránézett. – Hírt kaptam egy bizonyos kőről, amelynek még a közelébe sem akart menni

senki. 15 karátos szépség. A tisztasága jelentette az egyetlen gondot.

Ahogy a nő beszélt, Break deszkázás körül keringő gondolatai kiröppentek az ablakon. A többiekkel együtt őt is rabul ejtette a történet.

Ms. Reliza folytatta:

– Minden egyes gyémántot külön osztályba sorolnak a tisztasága alapján, a „Hibátlan” minősítéstől a „13.” fokozatig terjedő skálán. Utóbbi annyit jelent, hogy a kő tökéletlen, szabad szemmel is látható zárványok csúfítják.

– És a hibátlan kövekben rejlik a nagy pénz – jegyezte meg San.

– Pontosan. Talán felvehetnék magam mellé gyakornoknak!

San addig illegette magát nagy büszkén, amíg Break bokán nem rúgta az asztal alatt.

– Szóval, eladásra kínáltak egy követ. Az a hír járta róla, hogy egyszer egy arab herceg ajándékozta a kedvesének. De senki sem akarta megvásárolni, mivel nagyító alatt tisztán látható volt benne egy zárvány, amelyről minden szakértő egységesen azt nyilatkozta, hogy egy pici vas-oxid darabka okozta. És ami még szörnyűbb, szerintük épp ez a hiba adja a kő különleges színét. Mielőtt megvettem volna, azt hallottam, a híres gyémántcsiszolók – Asher, Missaef és Horowitz – egyetlen ujjal sem voltak hajlandók hozzányúlni.

– Akkor miért vette meg? – kérdezte Break.

– Hát ide figyelj! Az élet csupa kockázat. Ezt jól tudjátok ti is. Ettől lesz győztes vagy vesztes az ember. Volt egy megérzésem ezzel a kővel kapcsolatban, amolyan belső sugallat, hogy ez a kis drága vagy hatalmas sikert vagy óriási bukást fog szerezni nekem. Mindegyiket eladtam, és megvettem... karátonként hatvan-ezer dollárért.

– De hát az... – Charlie megpróbálta elvégezni a szükséges műveletet a fejében.

– Kis híján egymillió dollár, kicsikém. Minden megtakarított pénzem. Órülség volt?

Senki se mert rábólintani.

– Titokban vettem meg. Ha a csiszolásnál balul üt ki valami, rajtam fog nevetni az egész szakma. A legjobb csiszolókhöz fordultam, Tirovékhoz. Az ő műhelyükben dolgozik egyike az utolsó brit csiszolóknak. A szakmabéliek manapság már inkább Indiába és Kínába járnak. De ez a férfi, Tom Jenkins, nagy hírnevet szerzett a kerék mellett. Sam Jenkins fia. Ti persze nem tudhatjátok, de ennek a családnak egész történelme van. Megvizsgálta a követet a nagyító alatt, aztán ennyit mondott: „Vállalom, Ms. Reliza, de ha nem sikerül, maga issza meg a levét.”

– A fűrész máris készenlétben állt, és működésbe lendült. Nem bírtam nézni, így hát magára hagytam. Eltelt egy nap, és egy teljes karátot elveszítettünk, a zárvány

azonban továbbra is ott maradt. Jenkins megkérdezte, akarom-e folytatni. Nem volt más választásom. Életem hátralévő része az eredménytől függött. Hetente ellátogattam hozzájuk, a kő egyre fogyott, minden karáttal hatvanezer dollár veszett el. Akkor kaptam a hívást.

Ben képtelen volt visszafogni magát:

– És?

– És... mintha megnyertem volna a hatos lottót. A zárvány eltűnt. Az Amerikai Drágakő Intézet pedig szíves-örömezt igazolta, hogy az én 15 karátos tökéletlen drágakövem hibátlan, élénk rózsaszín, Marquise csiszolású, 10,01 karátos gyémánttá változott. Amikor Maximilian Tirov behívott a műhelyébe, képtelen voltam visszafogni az örömkönnyeimet. Felbontott egy üveg rózsaszín pezsgőt, és a gyémántot beleejtettük egy teli pohárba – észre sem lehetett venni benne! Cuppanós csókot nyomtam az öreg Tom képére... jól elvörösödött... de büszke volt a keze munkájára. Szükség volt még egy kis csiszolásra, ezért abban állapotunk meg, másnap eljövök a gyémántért. És... itt romlott el minden – Ms. Reliza arca elborult. – Hallgatólagos meg egyezés alapján bíztam gondjaikra azt a követ. Nem kértem nyugtát, semmit sem rögzítettünk írásban. Hát ennyit a bizalomról! Másnap arra a hírre érkeztem, hogy az öreg Tom betegszabadságon van. Mr. Tirov beinvitált az irodájába, és megkérdezte, mi járatban vagyok. Először azt hittem, tréfál velem. Mondtam

neki, hogy a gyémántomért jöttem, mire ő csak nézett rám, és azt kérdezte: „Miféle gyémántért?”

– Felháborító! – dühöngött Charlie.

– Köszönöm. Magam is így gondolom. – Ms. Reliza előhúzott egy zsebkendőt, hogy letörölje az arcán végigördülő könnycseppeket. – Egyik dolgozójuk se mert a szemembe nézni. Akkor döbbsentem rá, hogy bolonddá tettek. Náluk a kő, és semmivel se tudom bizonyítani, hogy az én tulajdonom.

– De hát nem fordulhatott volna a rendőrséghez? – tette fel Ben a kérdést. – Tudja, megmutathatta volna nekik az eredeti vásárlásról szóló nyugtát.

Ms. Reliza kézitáskája csatjával babrált, mielőtt válaszolt volna.

– Én, khm. Nem voltam teljesen őszinte veletek. Vagyunk még néhányan a szakmában, akik a régi módon kötjük az üzleteinket. Egész életemben irtóztam attól, hogy adót fizessek az államkincstárnak, ezért az ügyleteim túlnyomó részét zsebből intézem.

– Ez azért csalásnak számít, nem? – vetette közbe Break.

– Ami igaz, az igaz. De vállaltam a kockázatot. Nem akartam jól megérdemelt jutalmam felét a kormánynak ajándékozni! Maximilian Tirov pedig tisztában volt velem, hogyan jutottam a kőhöz. Ez volt az adu ásza. Ha a rendőrséghez fordulok, engem is lenyomoznak, és akkor bármi kiderülhet.

– Most pedig azt akarja, hogy mi, egy rakás középiskolás kölyök, szerezzük vissza magának a követ? – kérdezte hitetlenkedve Break.

– Pontosan. – A gondolat láthatóan felvidította. – És amikor eladom, tízszer annyit, mint amennyit fizetem érte, öt százalék nektek jár belőle.

Charlie gyorsan elvégezte fejében az összeadásokat. A jutalom, amelyet Mr. Yevtushenkótól kaptak, nem volt rossz, de ez már szinte hihetetlenül hangzott.

– Sajnálom – válaszolta Break –, de miért nem béreli fel inkább a profikat?

– Egy kis adócsalás miatt még nem vagyok rögtön bűnöző! – csattant fel a nő. – Hogyan is találnam meg őket? Ti vagytok az utolsó esélyem. Máskülönben elveszítem a házam, az autóm, mindent, amiért eddigi életem során megdolgoztam. Ráadásul a Tirov & Fiai műhely pályaválasztási nyílt napot tart középiskolás diákok számára. Ez tökéletes alkalom lenne, hogy megtudjátok, hol tartják a gyémántot, és kidolgozzátok a terveteket. Mr. Yevtushenko külön kihangsúlyozta, hogy a képességeitek... egyedülállóak.

– Hát, amikor így tetszik mondani... – Ben nyilvánvalóan felvillanyozódott.

Break felállt.

– Hallgasson ide, Ms. Reliza. Hálásak vagyunk az ajánlatáért, de... várjunk csak egy percet. Most már emlékszem. Maga volt ott tegnap a parkban, a bowlnál!

A többiek zavartan pislogtak, Ms. Reliza viszont csak mosolygott.

– Sötét napszemüveg és hosszú kabát, bár aznap kifejezetten meleg volt. – Break memóriája hajszálpontosan működött.

– Telitalálat! Szeretem elvégezni a magam kis kutatásait, akárcsak ti. Lenyűgöző volt, amit ott láttam.

– Ez nem vitás. Tudok néhány menő trükköt! – ismerte el Break, és általában komoly arcán halvány mosoly suhant át. – Nem könnyű feladat a legjobbnak lenni!

Charlie közbevágott:

– Break azt szeretné mondani, mikor végzett az önimádatával, hogy majd átgondoljuk az ajánlatát.

Ms. Reliza felállt. Hivatalos módon kezét rázott velük, de Bent utoljára hagyta, mindkét oldalon arcon csókolta, két igencsak drága rúzsfolttal és egy szegénylős tinédzsert hagyva maga után. Előhúzott egy dombornyomásos névjegykártyát, és odaadta neki.

– Itt a mobilszámom. Bármikor felhívhatsz, éjjelnappal. Egész biztosan megpróbálnak majd minél hamarabb túladni a gyémánton, így ha mégis tudtok segíteni, gyorsan kell lépniük. – A lányra pillantott. – Megkaphatnám a kabátomat, kedvesem?

Charlie megütődött kissé a felszólításon, mégis azon kapta magát, hogy szó nélkül engedelmeskedik, ki megy, és behozza Ms. Reliza kabátját.

– Benjamin, kérlek add át üdvözetemet a szüleidnek! És az egészről egyetlen szót se nekik... eleget aggódhattak érted már a múltkori eset miatt is.

Ben bólintott. Ms. Relizának ebben igaza volt. Legkevésbé sem vágyott rá, hogy a szülei tudomást szerezzenek az ügyről. Már előre látta, ahogy apja fel-alá járkál a nappali elnyúzott szőnyegén:

– Szó sem lehet róla, Ben. Megőrültél? Anyáddal csak úgy tudjuk fizetni a számlákat, ha éjszakánként a végtelenségig melózok Don bácsikád taxis cégénél. Mégis mi jut eszedbe? Na és ha elkapnak, amikor épp egy gyémántkereskedő műhelyébe készülsz betörni, mondd, kinek a történetét fogja elhinni a rendőrség? – Arckifejezéséből tisztán látszana, hogy édes fia csak egy aggodalommal többet jelent a már amúgy is tekinthető hosszúságú listán.

De hát épp erről van szó. Ben közel sem őrült. Mi van, ha épp ő tudna segíteni a számlák egyre tornyosuló halmazán? Lehet, hogy közben megsérti a törvényt. De ugyan, kit érdekel? Az élet úgymint túl rövid.

– Kérlek... kérlek segítsenek megtorolni ezt a szörnyű igazságtalanságot! – könyörgött Ms. Reliza, mielőtt kilibbent volna a házból. A banda négy tagja valahol az izgalom és a döbbenet határán vergődve bámult utána.

ANDREW FUSEK PETERS

NEM MIND GYÉMÁNT, AMI FÉNYLIK

Adott egy csapat kölyök, rendkívüli képességekkel:
San bármilyen programot egy szempillantás alatt feltör,
Ben előtt nincs olyan házfal, amit ne tudna megmászni,
Charlie született akrobata, még hálóra sincs szüksége,
Break pedig a gördeszka koronázatlan királya.

A Deszkás Detektívek
egy rendkívüli gyémánt nyomába erednek,
ám ezzel nem ők az egyetlenek.
Jó néhány ügyes húzás
és halálmegvető akrobatamutatvány kell hozzá,
hogy egy lépéssel mindig megelőzzék a kegyetlen ékszertolvajokat...

Andrew Fusek Peters a hetvenes években kezdett gördeszkázni, és Kaliforniában élő nagymamájának hála, néhány fantasztikus bowl mélyén szántotta a betont. Huszonhét évnyi szünet után, váratlanul csapott le rá az ihlet: Mi lenne, ha könyvében egy csapat extrém sportot űző kölyök bűnbandákat üldözne – még hozzá gördeszkaikon?

Legelső Deszkás Detektívek regényének anyaggyűjtése közben időnként rákényszerült, hogy maga is felgördüljön egy-két meredek rámpára. A régi szenvedély újjáéledt. Veszedelmes hobbi mellett (amikor az ember 180 centi magas, bizony nagyokat lehet esni!) sorra látogatja az iskolákat, ahol bemutatja írói tevékenységét, didgeridooján (didzseridu) játszik, és labdákkal zsonglörködik. Minden korosztályt elbűvöl. Keresd fel te is a honlapján: www.tallpoet.com.

Tizenkét éves kortól ajánljuk

1999 Ft

ISBN 9789632453163

9 789632 453163

 Könyvmolyképző Kiadó